

עיידה השבוע
אני רואה ילדים והלב שלי נקרע...

**כשהיתה בת 13
התעלל בה אביה
בברזל מלובן.
בגיל 18 נאסרה
בעוון התחזות
כחיילת. עכשיו
היא מסתתרת
מפני מישפחתה
הבדווית. אין לה
בית. הילד שלה
נלקח ממנה
ונמסר לאימוץ**

עיידה בכלא (1984)
לא מאמינים שאני ערביה...

"כשהכנאב כל-כך חזק איי-אפשר לבנות!"

לגרש, בגלל היריים הקשורות. על הראש הסתובבו כינים, הייתי עושה פיפי ואחר כך מסריחה ממנו. מדי פעם היה נכנס אחד מבני-המישפחה ויורק עליי. אחרי ארבעה ימים נכנסה שכנה שמאוד אהבה אותי ושאלה את אמא: איפה עיידה? כבר כמה ימים לא ראיתי אותה! ואמא ענתה לה: היא לא מרגישה טוב. היא ישנה עכשיו! אני פחדתי לצעוק לעזרה, כי לא הייתי בטוחה שהשכנה תעזור לי, ואם הייתי

ככאב כל-כך חזק איי-אפשר לבנות. העיניים שרפו לי ולא ראיתי כלום. פיתאום שמעתי את אחי אומר: תשרוף אותה גם ברגליים! זהו, אז ראיתי את המוות מול העיניים. אחרי חצי שעה אבא הפסיק. הוא זרק אותי לפינה בצד האוהל וקשר אותי בשרשרות-ברזל. ארבעה ימים שכנתי שם עידומה, בלי אוכל, פעם ביום היו מכניסים לי צלוחית-מים. הייתי מלאה בכוויות, בנפיחות ובמוג'י. לא אפילו את הזנבונים לא יכולתי

כנים המשיכו לדבר, הוא החליט לעי-קוב אחריי. יום אחד ישבתי עם חייל על המיטה — לא עשינו כלום, סתם דיברנו — ופיתאום אבא נכנס לחדר. הוא אמר לי לבוא מייד הביתה. חשכתי שכבית הוא קצת יריבני לי והסיפור ייגמר.

ברגע שנכנסנו הביתה, הוא לקח סכין וחתך לי את השיער. היו לי תלתלים ארוכים ויפים. כל הילדות במאהל קינאו בי בגלל השיער. אבא אמר לי: זה מוצא חן בעינייך? ואני הרגשתי שמנסים לקחת ממני את הכבוד והחלטתי לא להשכר. אמרתי לו: כן, תיספורת יפה!

כשהוא שמע את זה, הוא התחיל להשתולל מכעס. הוא לקח ממרורה שהיתה לירינו מוט ברזל — והתחיל לשרוף לי את הפנים. הייתי קשורה לכיסא, ולא יכולתי לווז.

אני זוכרת את הברזל מתקרב לפי נים שלי, ואז היה כאב נורא. בהתחלה הוא עשה את זה בצד אחד של הפנים. האחים שלי צעקו לו: זה לא מספיק! תשרוף לה גם את הצד השני! כשהוא התכוונן לעבור לצד השני, ניסיתי להתנגר. השתוללתי קשורה, והמוט נכנס לי לתוך הכתף. לעומק של כמה סנטימטרים, ונתקע שם.

כל המישפחה ניסתה למשוך אותו החוצה. כסוף, כשהם הצליחו, עברו לצד השני של הפנים. עיידה צוחקת צחוק מריר, כשהיא נשאלת אם הבכי שלה לא עוזר את רחמי המישפחה. בכלל לא בכיתי.

יהודיה, היא אומרת בגאווה. להוולד יהודיה" היה חלום ילדות שלה. לפני 23 שנים היא באה לעולם, כבת השישית במישפחת אבו-עיידה. עיידה היתה ילדה שנבכה, פעילה ונמד רצת. היא לא הסתדרה עם אורח-החיים השמרני במאהל הברדוי. מאז שאני זוכרת את עצמי, לא אהבתי את החיים במאהל. כשהיו נותנים לי לעשות עבודות, הייתי מתחמקת ובורחת לשרות. כשהייתי בת 13, הכרתי חייל נחמד מבסיס צבאי, שהיה ליד בית הספר שלי. לאט-לאט הקשר שלנו התהדק, ובמקום ללכת לבית-ספר הייתי הולכת לבסיס. הייתי מתרחצת שם, אוכלת, ומבלה עם החיילים. אהבתי את זה נורא.

יום אחד המורה הלך למאהל, לי אבא, ושאל למה הפסקתי לבוא ללמוד. אבא התפלא. מה פיתאום הפסיקה. הרי כל יום אני בורק לה את השיעורים! עיידה צוחקת: תמיד הייתי תופסת את החברות בדרך הביתה מבית-ספר, ומעתיקה מהן שיעורים. כל יום הייתי מראה אותם לאבא, והוא היה בטוח שאני תלמידה בובה! המאהל הברדוי הוא מקום קטן, אין בו סודות. השמועה על עיידה המבלה גם בבסיס עשתה לה כנפיים והגיעה גם לאביה.

יום אחד הוא אמר לי: שמעתי שהיית בבסיס. מה עשית שם? ואני אמרתי לו בתמימות: כלום, הייתי קצת צמאה, אז נכנסתי לשתות מים. למולי, הוא האמין לי. אבל כשהש-

עיידה אבו עיידה (23) היא אשה יפה. היא נראית צעירה כהרבה מגילה, ובמראה החיצוני שלה לא ניכרים הסבל והתלאות הרבות שעברה בחייה הקצרים. רק מעיניה השחורות והגדולות ניכט עצב. גם כשהיא צור-חקת, העיניים נשארות עצובות.

לפני שבועיים היא השתחררה מה' כלא בפעם הרביעית. כמו בפעמים ה' קודמות כשיצאה מהכלא, היא השתח-רה אל הרחוב. אין לה בית, אין לה מישפחה שאפשר לפנות אליה, ואת הנפש היחידה שהיתה לה בעולם — בנה — מסרה לאימוץ.

אני מסתובבת ברחובות, רואה יל-דים והלב שלי נקרע. לפעמים אני מתיישבת בין ילדים משחקים, ומרמ'ינת שאמיר שלי ביניהם. עכשיו, במי קום שהוא יצחק אליי, הוא צוחק בטח למישהו אחר. נשארו לי כמה תמונות שלו. כל דקה אני מסתכלת עליהן. הן נותנות לי כוח להמשיך. את התמונות האלה אקח איתי עד היום האחרון שאחיה. הן יילכו איתי לקבר.

ברזל מלובן לפנים

ערבית שבסיה רהוטה. היא מרברת כישראלית לכל דבר. אם מתגנב לרכייה שיבוש צורמני, הרי זה ניטוריסלנג המקובל אצל בוגרי-תיכון ישראליים. כשרואים אותי ושומעים אותי, לא מאמינים שאני ערביה. חושבים שאני

עיידה בתא בכלא נוהדיתריצה (1984)
הייתי הכי צעירה. כל האסירות פינקו אותי...